

Una conclusió espectacular

No s'entendria que un eminent especialista de paleografia i d'història medieval escrivís un llibre sobre Miquel Àngel sense conèixer les nombroses curiositats d'aquest erudit, Anscari M. Mundó, que ha publicat fa poc el primer volum de les seves obres completes, que és un savi modest i que el 2004 va fer, com a discurs inaugural del curs de la filial de l'IEC Amics de l'Art Romànic, unes reflexions molt personals sobre la contemplació de la bellesa en art.

Des que era estudiant de doctorat a Roma, del 1947 al 1950, i després com a professor, del 1952 al 1959, Mundó s'interessà pel santcríst d'ivori de Montserrat, portat de Roma el 1920. Ara, per fi, publica les reflexions, ben seves, sobre l'atribució com a obra de joventut de Miquel Àngel (anys 1497-1498) del santcríst d'ivori conservat a Montserrat.

És una conclusió espectacular que serà certament discutida per alguns especialistes i admesa per d'altres, ja que, a falta de documents, Mundó ha fet servir, amb intel·ligència, el mètode atribucionista basat en les comparacions de detalls i d'estil entre l'obra estudiada i d'altres.

Aquest llibre focalitza l'atenció cap a aquesta peça i la situa en el món de l'art, en la historiografia de l'art, al mateix temps que l'autor, amb discreció, contribueix a obrir el debat sobre un santcríst d'ivori de gran qualitat poc present en la bibliografia de l'art del Renaixement.

Xavier Barral i Altet